

Geschreven vanuit Bujumbura

Boek-fictie " Geschreven vanuit Bujumbura" door Yoshikazu

Kamigaïto

Vertaling uit het Japans en bewerking in het Frans: Jean-Maurice Huard

Nederlandse versie: Peter Keijers

Duitse versie: Andréas Peil

Hoofdstuk 2

(Brief aan mijn karate meester)

Mijnheer,

Hoe maakt u het naar het jaareinde toe?

Dagelijks denk ik er aan u te schrijven over het een en het ander, maar het blijft bij een voornemen. Ik hoop dat u het me niet kwalijk neemt. Het toeval wil dat ik een reis maak waar ik tot nu toe alleen maar van kon dromen. Ik ben in de Republiek Burundi, aan een van de bronnen van de Nijl, in het centrum van Afrika.

Ongetwijfeld hebt u al gehoord van soortgelijke reizen. In de vorige eeuw verschenen er talrijke verslagen van Europese en Amerikaanse ontdekkingsreizigers die wedijverden om de bronnen van de Nijl te vinden. Ik was als kind verrukt bij het lezen van deze verhalen in tijdschriften als "Jongerenclub". En nu, ik weet niet meer wat ik van Afrika moet denken... .

Het hotel waar een kamer voor hem is gereserveerd is een vervallen betonnen gebouw. Naast het raam staat een zwarte houten tafel vol vingerafdrukken. Vanuit het raam van zijn kamer op de derde verdieping heeft hij uitzicht op de straat, hetgeen hij erg waardeert.

Als hij na het ontwaken de gordijnen opent is hij telkens verbaasd over de frisse kleuren (vooral groen).

De wortels van imposante bomen waaiëren uit over de grond. Het groen van het gebladerte is zo intens dat het wel blauw lijkt. Aan de overkant van het hotel staat een

restaurant met witgekalkte muren. De raamkozijnen zijn geverfd in oogverblindend marineblauw. De bergen achter het hotel lijken eveneens blauw net als de lucht op de achtergrond. Deze drie tinten blauw contrasteren zo fel met de witte muren dat ze zich op het netvlies branden.

Volgens de landkaart is hij in het centrum van Bujumbura. Wat een levendige buurt hoort te zijn, bestaat slechts uit enkele gebouwen verspreid tussen de bomen. Tijdens de autorit van het vliegveld vroeg hij zich zelfs af waarom hij naar het platteland werd gebracht.

(vervolg van brief aan professor Ooiso Tachifuru)

...Ook al wist ik rationeel waar ik me bevond, toch kon ik me niet ontdoen van de clichés die in mijn jeugdherinnering gegrift staan: blanco landkaarten, giftige slangen, tseetseevliegen in de jungle, inboorlingen met giftige pijlen. En daar ben ik nu!

De plaatselijke karateclub werd opgericht door een Rwandese student die lang geleden tijdens zijn universiteitsjaren in België bij mij les volgde. Nadat hij Burundi verliet om een post bij de Verenigde Naties in Zwitserland op te nemen, bleven de leden van de club karate beoefenen. Ik vernam dat ze acht jaar op mij gewacht hebben om hun examens af te leggen.

Tegen alle verwachtingen in, overtreft de onbaatzuchtige inzet en de betrokkenheid van deze karate groep veel Europese clubs. Ze werken er met een indrukwekkend enthousiasme en ze lijken wars van ijdelheid.

Elke dag zie ik iets interessants, waarover ik u in mijn volgende brief zal berichten.

Gelieve in tussentijd te aanvaarden, mijn hoogste achting.

5 december 1982

Aan Professor Ooiso Tachifuru

Sawada Yasuhiko

"Bent u niet Dr. Livingstone?"

"Inderdaad."

Zo begon, volgens de jonge Stanley, de ontmoeting van de eeuw.

Deze gebeurtenis maakte destijds van een jonge, ietwat eigenaardige Amerikaanse avonturier een geliefd personage van de Europese burgerij. Op de plaats van hun ontmoeting, op een heuvel aan de rand van Bujumbura, bevindt zich thans een monument, of liever een rotsblok, waarin de namen van de twee mannen en de datum van hun ontmoeting staan gegraveerd.

Veel later vernam Sawada dat de oorspronkelijke tekst van hun eerste woorden was "Dr Livingstone, neem ik aan?". Hij ontdekte de anekdote in de derde of vierde klas van de lagere school. Na de oorlog was zijn vader uit Taiwan verbannen en werd hij leraar in een afgelegen deel van de Hida-regio. Hij kocht voor zijn enige zoon een tijdschrift voor kinderen van zijn leeftijd.

Door de papierrantsoenering was de oplage van boeken en tijdschriften beperkt en de middelen om te schrijven en te publiceren schaars. Met als gevolg dat destijds veel beroemde schrijvers elke gelegenheid aangrepen om te kunnen schrijven.

Dit verklaart waarom zij begonnen voor jongeren te schrijven. Die verhalen leken, achteraf gezien, met grote zorgvuldigheid geschreven te zijn. Wat dat betreft waren Sawada's kinderjaren een gezegende tijd, vooral als hij het vergelijkt met de tijdschriften van vandaag, waarin strips, illustraties en foto's domineren.

Daarna kwamen de werken van Yamakawa Soji, zoals "De kleine kampioen" en vele andere, waardoor de diepten van zwart Afrika onbewust via zijn jeugddromen in hem waren gedrongen

Sawada verwezenlijkt nu, bij toeval, een jeugddroom. Hij voelt de drang in hem opwellen om naar oude vrienden en vergeten kennissen te schrijven. Al in de veertig! Wat een hoop verloren tijd. Maar zijn verlangen om opnieuw contact te leggen is zo sterk dat hij zijn verlegenheid opzij zet en brieven begint te schrijven, waarvan een aantal zeer lang.

...